

Οι νύχτες στον καταυλισμό

Το σκοτάδι έρχεται, μα ο φόβος παραμένει

Της **ΠΑΡΑΣΤΟΥ ΧΟΣΣΑΪΝΙ**

ΠΑΝΤΑ ΜΟΥ ΑΡΕΣΕ η νύχτα. Μου άρεσαν τα αστέρια που έλαμπαν στον ουρανό όλο το βράδυ. Όμως από τότε που έγινα πρόσφυγας και μένω στο στρατόπεδο προσφύγων, τα βράδια μου δεν είναι τόσο όμορφα πια. Το αν θα είναι ωραία η μέρα και η νύχτα εξαρτάται από την κατάσταση του καθενός.

Αγαπούσα τη νύχτα, τότε που ένιωθα ειρήνη και ασφάλεια στο σπίτι, τότε που μπορούσα να ξαπλώσω στο ζεστό μου κρεβάτι και να παρατηρώ τον ουρανό από ένα μικρό παραθυράκι. Όμως τώρα, κοιτάω τον ουρανό μέσα από ένα δίχτυ καλυμμένο σε ένα μικρό παράθυρο με το άγχος και το φόβο, κι εκείνο τον τρόπο που με διαπερνάει όπως πέφτει η νύχτα. Δεν βρίσκω τίποτα όμορφο στις νύχτες πια. Τα

αστέρια δεν λάμπουν και δεν αναβοσβίνουν πια. Δείχνουν θλιμμένα και ήσυχα.

Όταν πέφτει η νύχτα, βυθίζομαι στη μοναξιά μου όπως κάποιος που έχει χαθεί σε μια έρημο χωρίς τέλος. Φωνάζω για βοήθεια, αλλά κανείς δεν ακούει τη φωνή μου. Το καλοκαίρι που πέρασε έζησα τις πιο μεγάλες, τις πιο ζεστές και τις πιο σκληρές νύχτες που έχω ζήσει, και τώρα έρχομαι αντιμέτωπη με τις πιο κρύες και τρομακτικές νύχτες του χειμώνα.

Όσο η νύχτα βυθίζεται στο σκοτάδι, μια βαριά σιωπή που με τρομάζει καλύπτει τον χώρο που με περιβάλλει. Ακούω την κουκουβάγια και φοβάμαι ακόμα πιο πολύ. Στην κουλτούρα μας, η κουκουβάγια είναι σημάδι. Ο άνεμος φυσάει ανελέητα σαν να θέλει να μας πάρει μακριά το μοναδικό μας καταφύγιο. Όλα είναι τόσο σκοτεινά, μοιά-

ζει με νεκροταφείο γεμάτο με τάφους. Νιώθω σαν να έχω καεί ζωντανή σε ένα τόσο μικρό μέρος και δεν μπορώ ούτε να πάρω ανάσα.

Κάποτε μου άρεσαν οι βροχερές νύχτες, απολάμβανα το να περπατάω στη βροχή αλλά δεν μου άρεσει πια. Κάποτε ήξερα πως μετά από μια βόλτα στη βροχή, με περίμενε ένα ζεστό κρεβάτι και μία κούπα ζεστό τσάι. Τώρα οι νύχτες περνάνε με μοναδική σκέψη την ελπίδα για την επόμενη μέρα.

Ελπίζω να μπορέσω και πάλι να χαρώ τις νύχτες του καλοκαιριού, ελπίζω ότι κάποτε θα έχω μια στέγη να με προστατεύει, ένα σπίτι από πέτρα και όχι από ρούχα που κουνιούνται συνέχεια και με τρομάζουν, εύχομαι μια μέρα να θυμάμαι όλες αυτές τις τρομακτικές νύχτες και να σβήνω την πίκρα όλων αυτών των αναμνήσεων με ένα φλιτζάνι ζεστό και γλυκό τσάι.

Ο ουρανός της ζωής μου έχει μόνο ένα χρώμα, μέρα και νύχτα. Ψάχνω τις γαλίνιες νύχτες που είχα κάποτε. Δεν ξέρω ούτε πότε ούτε πού μπορώ να τις βρω

ΕΙΜΑΙ Η ΠΑΡΑΣΤΟΥ. Είμαι 22 ετών. Είμαι από το Αφγανιστάν και ήρθα στην Ελλάδα από το Ιράν. Έχω πτυχίο στις επιστήμες. Ζω στην Ελλάδα εδώ και ένα χρόνο. Πάω σε ελληνικό σχολείο στην Αθήνα και θέλω να γίνω βιολόγος και φωτογράφος. Θέλω να μάθω πολλές ξένες γλώσσες. Σήμερα, μπορώ να μιλήσω λίγα αγγλικά και ελληνικά και αυτή τη στιγμή μαθαίνω γερμανικά.